

nagy része az 52 millió rendkívüli hitelből fedeztetett, az összeg fölöttéül rendkívüli.

Wahrman úr ellenkezőleg helyesnek tartja, hogy ezen költségek egy része a rendkívüli hitelből fedeztetett, mert így az évenkénti költségvetésben kevesebbről kell gondoskodni.

Az albizottság az összeget elfogadja, jelentésében azonban ki fogja említeni, hogy a lövészcsökki költségvetés szemponjtól a hadügyi kormányzat saját kezelésében készült. Ennek dacára azonban felhívta a hadügyi miniszter figyelmét a magas fokú álló magyar kocsiparkra és felhívta arra, hogy a mennyiben a kocsik felszerelését a magánipar igénybe véte, megfelelő mértékben a magyar ipar is részesüljön.

A lovasági állomány növelésére előirányzott 500 ezer forintnál **Rakovszky** István előadó aggodalmát fejezi ki az iránt, hogy a tervezett növelés nem lesz elegendő és később ez éven újabb követelések fognak előállni. Azon tervekhez, hogy az újabb beszerzendő lovak, úgy mint a honvédségé, a végtől egy részén át föltörökösöknek fognak eltartás végett kiadást, helyesli.

Szerb György: A lovasági állomány a hadügyi miniszter terve szerint ezútonként 25 lóval szaporították. Ha most az első éven már ezen 25 ló beszerzését és minden következő éven ennek egyhaddal, s illetőleg az elhullott pótlását beleszámítva, az első évi 1025 lóval egyezkedve megvettük, akkor az egész szaporulat ezútonként 6 év után már nem 25 ló, hanem legalább is 50 ló, és e lovak száma 6 év felett körülbelül kétszeresre fog nőni. A lovaságnak ezen számmal való szaporítása ellen nem volna elvi kifogás, de a módosztás agyalgoktól okoz, a mennyiben az eltartás feletti költségek; ugyanis a lovak felvéne keresztül, miattal kitanítottak lóállomány, az első éven 246, minden következő éven pedig 164 embernek egész éven át tartatik az ezrednek, holott felvéne át semmi foglalkozás nincs ezek részére. Indítványom tehát az, hogy már az első beszerzésnél az ezrednek beszerzendő pótlólovaknak megfelelő kitanított lovak azonnal kiadásnak az illető vállalkozónak, miáltal az első éven százonként csak 4 betanított lóval volna több, míg a többi években százonként csak egy betanított lóval lenne több. Ezenben ezáltal az első éven 1025 lóval felvett elváltatás és 246 embernek egész évi eltartása, minden következő éven pedig 246 lóval eltartása teljesen elcsúsz és csak a lovak beszerzése volna felvéendő a rendes költségvetésre.

Sztáray Antal gr. a javasolt tervezetben praktikus megoldást látja annak, hogy a lovasági állományra tulajdonképpen költségek nélkül növelhetessék ezúttal az előirányzatot elfogadja.

Bylandt-Rheidt gróf közli hadügyi miniszter első sorban adatait közöl a nagybatalmak lovaságáról és hangsúlyozza, hogy egyes hatalmak a legutóbbi időben teljesen megszaporították lovaságaikat. Hogy a mi aránylag csekély számú lovaságunk szintén teljesen meg kell szaporítani, az kétségtelen. Mindazáltal jelenben csak arra szorítottok, hogy a létszámnak 1025 lóval való megszorítását kérje és pedig a honvédelmi lovaságnak már bevált igen olcsó módosítást segélyezve. A létszámnak ezen csekély mértékű szaporítására szorítok, nevezetesen azért, hogy megtudja, hogy az ezen beszerzési módszer elfogadhatóság, a mozgósítás alkalmával felállandó összes lovasági csoportokra vonatkozólag is, vajon indokolt-e elő ez által vesztelmes verseny egy magyar honvédelmi lovas, mint a cs. kir. landwehlovasággal szemben. A létszám szaporítása tekintetében különféle tanulmányok tételek és bebizonyult, hogy az kétféle módon történhetik, és pedig az egyik mód, ha a létszám szaporítására szükségelt lovak beszerzése után a következő években csak annyit ló vásároltatnak, a mennyi a létszám esetleges kiegészítésére szükséges. Így hat év múlva, midőn — a lovak azok tulajdonára lesznek, kik a lovakat eddig használták — a létszámot ismét csak 1025 lóval beszerzésel lehetne kiegészíteni; ellenben a másik — a miniszter által javasolt — módnál a hiányok pótlásán felül, évenként, az eredeti létszám-szaporítás 1/2 része szerzendő be, mi által a mozgósítás esetében rendelkezésre álló nyereg álló lóval lovak létszáma évről évre szaporítottatnak és csak a lovak átadását követő 6-ik éven, a mikor azok a használatok tulajdonába mennek át, apadna a létszám az eredetileg meghatározott 1025-re; mi az első más ellenében lényegesen előny bihozolna.

Szerb György némi észrevételei után **Beothy** Akos kijelenti, hogy aggodalmi vannak az összeg megszerzése iránt. Még nem látta tisztázni az a kérdés, vajon a lovaság szaporítására egyáltalán szükség van-e. Ha van, akkor a rendes költségvetésben kellene e tételnek előfordulnia.

A hadügyi miniszter újabb felvilágosításai után az albizottság a tételt változtatlanul elfogadta. Miután a költ-

segtetésnek többi tételét is elfogadták, valamint az 1888. évre engedélyezett rendkívüli szükségletnél fennmaradt némi összegre nézve az elszámolási határidőnek meghosszabbítására vonatkozó előterjesztés is kedvezően intézettek el, az albizottság ezzel tárgyalását befejezte.

Bécs, nov. 10. A négy egyesült albizottság az okkupált tartományokban levő csapatok rendkívüli költségvetését szombaton d. e. 11 órákor fogja tárgyalni. A jelentések hitelesítése végett pedig az albizottság hétfőn d. u. 3 órákor tart ülést.

Bécs, nov. 10. Az osztrák delegáció költségvetési bizottsága vita nélkül változatlanul elfogadja a közös pénzügyminiszterium, a közös legfőbb számvevő, és az 1888. évi vámvédelem előirányzatát. **Pokulobér** előadó utal arra, hogy a nyugdíj-előirányzat 50,000 forinttal 63,000 irra emelkedett s e mellett egy osztályfőnök **(Meyer)** 40 évi szolgálati idő előtt nyugdíjaztatott, a ki azután mint egy hihetetlenül igazgatója e mint egy vasut igazgatójánakosza nyert alkalmazást s mind a két új állásban nehezebb munkát kell végeznie, mint kellett az állásváltásában. Az előadó felvilágosítást kér erről a nyugalmaztatásról. — **Kállay** Béni közös pénzügyminiszter azt válaszolja, hogy a nyugdíjazás a nyugdíjazási szabályok alapján, a nyugdíjazott saját kérelmére, orvosilag megállapított és hivatalosan elismert szolgálatképtelenség alapján történt. Meyer már 1885-ben kénytelen volt hosszabb szabadságot venni s aztán még másfél évig szolgált, míg végre meghalt a nyugalmaztatás előtt. A nyugalmaztatás alapjául szolgáló orvosi bizonyítványt nagyfokú időséggelről szól. A miniszter maga személyesen is meggyőződött a nyugalmaztatást kérőnek időséggéről. Hogy egy magánártsulat kevesebb értékű munkával is megelégszik, arról a miniszter nem tehet s a törvény szerint a pénzről nem tiltható el a tisztességes melléfoglalkozás. Az előadó tudomásul vette a felvilágosítást. A legközelebbi ülés holnap lesz, melynek napirendjére a külügyi költségvetés és a tengerészeti költségvetés feletti jelentés tárgyalása van kitűzve.

A magyar delegáció hadügyi albizottságának tegnapi üléséről részletes távirati tudósítást közöl. Pótlólag felülhívjuk még a következőket: A közös hadügyi miniszter, egy a Magyarországon felállandó fegyvergyár, mint a Werdnillel kötendő szerződés, valamint a kis kaliberrű puska kirobáltságára kérdéseket leveles támasdokban részessül és pedig az albizottságunk kormánytárgyalói tagjai által. **Imra** előtérítve a magyarországi fegyvergyár felállítását előgördített akadályokat, kiemelte, hogy a monarchiában a magyar elem a legmegbizhatóbb — s okosdokában majdnem ugyanazokat mondta, a miket pár nap előtt **Grünwald Béla** mondott. **Szalay** Ödön szintén élesen hangon szólt a közös hadügyér előjárásról. **Hegedűs** Sándor a legelősebb és a leghatározottabb volt. Nemcsak azt konstata, hogy a hadügyér a magyarországi fegyvergyár kérdésében tavalyi álláspontjától visszahátrált, hanem azt is, hogy Werdnillel szemben nem jött el ovasosan, s végül a kis kaliberrű puska kirobáltságára iránt is aggodalmát fejezte ki, s csak abban a formában szavazott meg a kért összeget, ha az csak a teljes kirobáltság után fordítottaték fegyverbeszerzésre. A közös hadügyér **Tisza** Kálmánnak s bár **Fedjvárnay** nék izben kellett megvédeni. **Beothy** Akos az ellenék részéről nem tett formális indítványt az anketre nézve, de kifejté, hogy az új fegyver kérdése, a hadügyér előadása szerint sincs megvére, tehát most már így vagy úgy öszegget arra nem szavazhat meg. Az új fegyvergyárra nézve az a nézete, hogy az állami fegyvergyár legyen. **Grünwald Béla** kész a hadesereg felszerelésére bármily öszegget megszavazni, ha azaz a kitűzött cél pozitíve el van érve, de experimentálton óvakodik s a dolgok mai stádiumában a kért összeget ő sem szavazná meg. **Gróf Sztáray Antal** szintén ennek az álláspontnak áll kifejezést. Szóltak még **Tisza** miniszterelnök, **Bylandt-Rheidt** hadügyér a végül **Wahrman** Nór, a ki szintén nincs meggyőzve, de a **feloldás** get teljesen a hadügyi miniszterre hártja, mire a kért összeget megszavaztatott.

VIDEK.

* **Poszony** I. kerületének országgyűlési képviselője **Szilágyi** Deszö ma érkezett választói körébe megízlelve a leveleket. Fogadásra megjelentek a pályaudvarban **Zaborszky** pártelnök, **Richter** választáselnök, **Mérei** polgármester, **Drexler** polgármester, a **Kozsutha** városkapitány s számos választó. Négyes fogaton kísérték a díszesen felbuzogított városba. Délután 5 órákor mintegy 500 választó jelenlétében Richter ügyvéd választási elnök ünnepélyesen átadta Szilágyinak az I. kerületi mandátumát. **Szilágyi** Deszö

fél óráig tartó beszédében először magyarul, aztán németül mondott köszönetet azért a bizalomért, a melyben őt e kerület választói részesítették. Ila Pózig tekintet ama nagy férfiak során, a kik vezényelést vállaltak az országgyűlésnek képviseltek, még nagyobb kitüntetésnek tartania megválasztását. Búske a mandátumra — mondá — mert tudja, hogy azt választási visszaélések, mint a melyeken az országban gyakran előfordulnak, nem szennyezik be, és mert az e város választópolgárainak szabad akaratából kapta. Nem akar igérletek tenni, mert csak hűbölgyönt, melyek a csalárdok olyanok, mint az éjszakai csillagnak, mely a nézőknek közl megmutatja a helyes utat. Egyet ígér azonban, még pedig azt, hogy az ország jövőbeli politikájának főkérdésében, t. i. a magyar városok emelése érdekében minden erejével közreműködni fog. A közérdeket sohasem fogja alárendelni semmiféle magánérdekeknek. Reméli, hogy a felmerülő akadályok nem lesznek legyőzhetetlenek sem az országgyűlésen, sem a kormányánál, a melynek Poszony városa iránt való jóakarattal meg van győződve, sem pedig a szabadelvű párttal, a melynek kezében van most az ország ügyének sorsa. Igéri, hogy gyakorlatban fogja megfoglaltani Poszonyt s a ma kezében adott mandátumot annak idején tisztán, mocskolatlanul fogja választóinak kezébe visszaadni. A Szilágyi Deszö szótletelőre a Magyar-vendéglőben adott banket fényesen sikerült. Kőrübelül készáznak voltak jelen; ott voltak a hatóságok fejei s az összes intelligencia. Richter választási elnök mondta az első felkötésről a királyra. Zaborszky kir; tanácsos Szilágyi Deszö, Pékovich Zaborszky úlette. Szilágyi szellemes toszatot mondott ezzel az a lépéssel: Nem kívánjuk, hogy bárki kisebb legyen, de nem tőrjünk, hogy másvalaki jobb legyen, mint mi. Poszony város polgáraitól élette. Nászidőre a polgárság egyetértésére ültet poharat Szilágyi beszéde után a szőlő-gazdák egy külföldiséget fogadta s megígerte ennek, hogy Poszony fogyasztási adójának leszállítása érdekében lépéseket tesz, mert igazságtalannak tartja, hogy e tekintetben Poszony egyelőre legyen Budapestnél.

* **Poszony, nov. 10. (Az Egyetértés tudósítójának távirata.)** Nagy felhűlést kelt az, hogy a közigazgatási bizottság mai ülésében a főispán elrendelte az öszes megyei pénztárak megvizsgálását.

* **Nagyváradról** jelentik az O. É.-nek: Városunk törvényhatósági bizottsága **Dóry** főispán elnöke alatt ma tartott közgyűlésen tudomásul vette a polgármester jelentését, mely szerint a város anyagi helyzete a szigorú költségvetés gazdálkodás folytán mindinkább javult, és előrehalad a közigazgatás elfogadja a polgármester amaz indítványát, hogy Bibének kasszi püspökök történeti kinevezésére alkalmából egy részről örömet, más részről városunkból tözvoasa felet ajánlatát, valamint az Arváhaz alapítványának gyarapítására adott 1000 forint közszételt fejezze ki.

* **Pestmegye** közigazgatási bizottsága ma tartotta meg rendes havi ülését **Szapáry** István gróf főispán elnöke mellett. — **Leypold** Kornél kir. adófelügyelő jelentése a következő adatokat tartalmazza. Az adóhatárok összege október hó végéig 4.132,796 frt 64 kr. volt, a beltelek összege 2.755,365 frt 64 kr. tehát a mulatókhoz hátralek összege 1.377,430 frt 97 kr. A hadmenetességi díj befizetésében az eddig lefolyt időszakban elért eredményt 11,284 frt 13 kraj. kedvezőtlennek a mult évnd. A szőlőtelek-mérváltság, bélyeg és jogilleték, valamint a fogyasztási adók kiéleltég folytak be. A közigazgatási bizottság a kistérténi előjárásra az 1883. évi XLIV. t. cz. 81. §-ában említett felelősséget kimondotta, azaz, hogy ha eddigi mulasztásait 15 nap alatt helyre nem hozza, a kir. adófelügyelő fel lesz hatalmazva az állami végrehajtó kirendelésére. Tóth József tanfelügyelő Kis-Kun-Majsa község előjárásának az iskolaköleles gyermekek öszsírása körül való nagy hanyagsgáról tett jelentést, a melyvel a tankölelesek öszsírását végén elütö a közigazgatási bizottság, behívoztított tény lévén előtte a község előjárásának nemcsak hanyog elárása, de az ezután is, hogy a tanügyi hiányosságok szándékosan félrevezesse, a község előjárásága, illetőleg a bíró ellen a fogymli vizsgálót elrendelte s annak fogantatásaitval a járási szolgábról bízta meg, Reischl Károly közpüztésű felügyelő több rendbeli munkáltról lévén előterjesztést, jelteti, hogy Lőrő közpüztés posztahivatal felállítását iránt folyamodván, azt a postai igazgatóság nem véleményezte, mivel a község mindössze is csak 750 lakossal bír s így a posta felállításával a kincstárra kár háramlanék.

KÜLFÖLD.

— nov. 10.

Ma angol kormányelnöki szökösök évi expozé, **Salisbury** marquis tegnap tartotta meg az úrj-

mayor beiktatási ünnepén. E beszédet **Crispi** és gróf **Kálnoky** nyilatkozatai után érdeklődéssel várta az európai közvélemény, annyival inkább, mint a friedrichsruhi találkozókon megerősödött hármas szövetséghez biztosnak hitték Anglia elvi, habár nem is formaszertü csatlakozását, de mindazáltal mostanig nem lehetett erre nézve autentikus nyilatkozatok hallani az angol politika intézőitől. És Salisbury marquis nyilatkozata, amennyiben az előttünk levő távirati kivonatból láthatni, ki is elégti ezt az érdeklődést. Tudósítunk e beszédéről így hangzik: A mult évben kifejezett reményem, hogy a lord-mayor, hivatali működésének idejét a legmelyebb béke közepete fogja betölteni, teljesedésbe ment, minthogy az afgán határkérdés nehézsége elhárítatott. A kormány ma delután értesült, hogy **Fjúb** kán, ki Afghanistanban a békét veszélyeztethette volna, az indiai kormányknak megadta magát. Az általános európai helyzetre vonatkozólag Salisbury kijelenté, hogy semmiről sincs tudomása, a mi nyugtalanságra adhatna okot. Továbbá: a mig a nemzetek oly irási haderőt tartanak, mig a verseny a katonai készüldések tekintetében egyre tart, haszontalan a remény teljes nyugalomra; az a rendkívüli hatalom azonban, melyet a modern fegyverekkel tulajdonítanak, inkább biztosítja talán a békét, mint ez azokban az időkben történhetett volna, mikor könnyen és olcsón indíthaták meg háborukat. Ő azt hiszi, hogy a világ minden uralkodója és kiváló miniszterre kivétel nélkül komolyan óhajtja, hogy a béke fenntartassék. A jövőre nézve, esetleges veszély a lakosság nagy tömegei részéről, a szenvedélyek és túvra vezetó érzelmei kitörése által kelekethetnek. A kormány ki zárolja a béke és a szerződés, valamint Európa jelenlegi állapotának és a szabad népek függetlenségének fenntartására törekzik és e munkában nem áll egyedül. — Beszéde elején Salisbury a **szezi csatornára** és a **Hebridákra** vonatkozó kérdések rendezésére, mint különösen fontos körülményre utal, minthogy ez által a Franciaország és Angolország közötti viszonyban észlelt tövis kiirtatott és a békékiállítások biztosítottak. Salisbury utalt továbbá **Crispi** és **Kálnoky**, mint két oly államférfi nyilatkozatára, kik Anglia rokonszámát bírják. E nyilatkozatok — ugymond — a **világot megerősítették a béke fenntartására** vetett hitben és a kormány azt hiszi, hogy a **nevezett két államférfiú szintén az angol politika által követett cselekedő töreksek.**

E miniszteri nyilatkozatot megelőzőleg ugyanily értelemben szóltak az angol lapok **Kálnoky** grófnak a magyar delegációban tett kijelentéseiről. A **Standard** ezt írta: „Ausztia-Magyarország most jelteti ki először nyilvánosan, hogy a bolgároknak teljesen jogukban volt Ferdinand herceget választani fejedelemül, s habár a hatalmak még nincsenek abban a helyzetben, hogy neki a formaszertü elismerést megadják, többségük mégis tényleges kormányt tekint a bolgar kormányt és érintkez vele. Kálnoky grófnak Olaszországra és Angliára vonatkozó utalásai szükségképp óvatosság voltak; de azért kilátászik belőlök, hogy Ausztia-Magyarország mind a kétnek a támogatására és segítségére számíthat, ha az európai béke a Balkán-félszigeten galádul megzavaritának. És ez a bizalom jogosult is. Egy szóval, a béke-liga, a melynek Németország, Ausztia-Magyarország és Olaszország a látható magyárt képezik, napról-napra erősödök s nem lehet újabb szövetségeseket nem találni. — A **Daily Telegraph** ezt a megjegyzést teszi: „Gróf Kálnoky különbséget

tett Olaszország «csatlakozása» és Anglia «céljainak azonosossága» közt. Anglia nem csatlakozott a béke ligához s nem is kívánja a határoznák elolását. Ugy fogadjuk el Európa és Azsia térképét, a mint van. Még a bolgárokat iránt is csak plátói a vonzalmunk. A legjobbat kívánjuk nekik és tényleges kormányt ismerjük el a Ferdinand fejedelem miniszterei. Ha őket valami forradalom megbuktatja, szökösük szertint el fogjuk ismerni az utódjaikat is. Harom hatalom őrzi most a Balkánt s ez elegendő lesz ahhoz, hogy Oroszországnak Afghanistan és Indiai illető fegyvetéséit, melyvel Angliát ijesztette, magoktól elenessék. Gróf Kálnoky beszéde a legjobbaké jeltene. Hogy a béke a jövő éven megmarad, — A **Daily News** így nyilatkozik: „Gróf Kálnoky-nak a beszéde a legjelentősebb nyilatkozat Crispi turini beszéde óta a nemzetközi politika jeren. Mindenekel fel fog tűnni gróf Kálnokyknak Olaszország «csatlakozására» és Anglia «céljainak azonososságára» vonatkozó megjegyzése. A brit kormány bizonyára óhajtja a béke fenntartását és ennélfogva barátságos értelettel viseltetik minden béke-liga iránt. Határozott megegyezés vagy formaszertü megállapodás azonban a királynő miniszterei nem kötöttek. Az angol közvélemény ellenz mindenféle európai szövetségbe való behonyolódást. — A **Daily Chronicle** ezt mondja: «Az Anglia céljainak azonososságára való utalás megerősíté azt a meggyőződést, hogy országunk, ha nem csatlakozott is a szövetséghez, szükség esetén kész lesz a béke fenntartására közreműködni. — A **Morning Post** véleménye szerint gróf Kálnoky úgy, mint Crispi, a szövetséges hatalmaknak azt az elhatározását nyilvánította ki, hogy nem fogják engedni, hogy a fiatal balkáni államokat valamelyik nagy birodalom anektálja.»

Egészen más tónusból beszélnek természetesen a külügyminiszteri nyilatkozatairól az orosz lapok. Ausztia-Magyarország — így szólnak — a külügyminiszter által Bulgária törvényes fejedelmének nyilvánította Koburg herceget és kijelentette, hogy Oroszországnak a bolgar ügybe való külön beavatkozását nem fogja megengedni. Ezt jó lesz megjegyezni. A **Novoje Vremja** szerint gróf Kálnoky megmondta most Oroszországnak, hogy mit várhat a közepurópai hatalmaktól, s hogy mit akarnak tőle. Most megvan a lehetősége annak, hogy Oroszország ellenével a bolgar kérdés miatt szaktisunk. Gróf Kálnoky beszéde indirekt felelet Oroszországnak arra a kérdésére, vajon a nagyhatalmak hajlandók-e helyreállítani a berlini szerződést. Kálnoky az Ausztia-Magyarország, Németország, Olaszország és Anglia nevében azt felelte: «Nem, nem hajlandók!» Ez világos és most Oroszországon van a sor. Oroszországnak meg kell mutatnia, hogy nem lehet büntetlenül kibujni a nemzetközi szerződések által felrőt kötelezettségek alól! Gróf Kálnokyknak az azoknak, kiknek a nevében beszélt, meg kell tudniok, hogy leplezett fenyegetései és vádaskodásai minő hatást tettek Oroszországra. A **Set-Petersb.** **Vjedomosti** azt mondja, hogy az osztrák-magyar politika mostantól fogva a petervári kabinet követeleseinél nyílt ellensége gyanánt lépett fel. Egyben azonban gróf Kálnoky nagy csalódik; abban tudniillik, hogy Oroszország, mint ő magát kifejezte, végre csatlakozik a közepurópai hatalmak békeszerető és konzervatív törekvéseihez. Oroszország elég békeszerető és konzervatív maga is és nincs rá szüksége, hogy a mások békeszeretetehez és konzervativizmusához csatlakozzék. A **Novosti** szerint Ausztia-Magyarország szolidarisnak valotta magát Sztambulval urral. A berlini szerződés

olyan helyre érnek, a hol már senki sem jár, s ok teljesen egyedül vannak.

— Igen, szöl ismét Nadine, — nem is mondatom, mennyire csodálkozom e találkozásan. . . S hozzá még a titkos ügy. . . Reményem, Milli-centre. . . Miss Greyt semmi baj sem háramlik belőle?

— Oh, dehogyan! nevet Annerley könnyedén, — én nem hántom Miss Greyt. Különbösen is, a mi dolgom vele volna, az mihamarabb véget fog érni.

— Tehát mégis vonatkozik reá valami?

— Nos, igen.

— Paul, szöl most Nadine, előrehajolva, halk hangon, úgy hiszem, ki is találtam már. . . Ez az úgy az ő elvesztett ékszeréi körül forog.

A fiatal ember szemében pillanatra megvillan valami — mintha félelem, gyanu s még annál is erősebb valaminek a vegyülete volna. Lehet, hogy róstell, hogy a Mrs Branddal való «dolga» külsül; s az ilyesmi nem igen szokott tetszeni az embernek.

— Visszatérő önének, hogy kitaláltam? szöl Nadine félénken. — De ne aggodjék e miatt. Benem el lesz temelve ez a titok. Tölem senki sem fogja megtudni.

— Kérem is reá, felel Annerley, erőfeszítést léve, hogy öszeszedje magát. — Legyen gondja rá, hogy egyetlen szóval vagy tekintettel se árulja el, hogy ma este a Mrs Brand házában találkozott velem. Sok függ ettől.

— Ön talán nyomában van a. . . a betörőnek? kérdi pihégre a leány.

— Igen, megtaláltuk a nyomát. . . Megáll egy pillanatra s merően a szemébe néz a leánynak, mintha olvasni akarna a lelkeben.

— Esküdjök meg nekem, hogy senkinek sem fog szólni erről a találkozásról, szöl végre halk, heves hangon, melytől Nadine szinte megijed.

— Szükségtelen az eskü. Megígertem: de ha épen kívánja, meg is eskuszom, hogy senkinek sem fogok szólni. . . Ezt akarom mondani, Paul?

— Ezt, és még valamit. . . De előbb. . . Hirtelen megáll s kezét a leány vállára teve, úgy fordítja, hogy jobban láthassa az arcát. Ennek az arcznak az a bájos, virágszerű szépsége, melyet még ingerlőbbé tesz bizonyos félnék kifejezés, hatalmas lángorban a fiatal ember lelkeben amugy is égő szerelmet. Igen, Nadine az egyetlen embert a világon, a miért ő érdeklődik, az egyetlen embert lény, a ki imád, vad, szilaj szenvedélyvel, melytől néha maga is megijed. . . Ha el kellene őt veszíteni! Már a pusztá gondolatától is rohamosan tödül agyába a vér. És ma este meg kell neki mondania, hogy. . . De Nadine nem fog tőle elszakadni. . . nem lehet, nem szabad!

— Nadine! kiált föl hevesen, — mondó, hogy szeretsz!

A leány megrezzen, hátrahökken. Főlemeli hozzá arcát, melyből az utolsó csópp vér is elszökt, de felet nem jó elfehértedre ajkáról.

— Halgát! szöl ismét Annerley, és szemé fájdalmasan sötétül el. — Hogy! hát semmi mondanivalója sincs? Azt mindig tudtam, hogy az én

szerelem mértéketlenül nagyobb bármel is, a mit ön irántam érezhet; de abban az ábrándban ringatóztam, hogy legalább kedvesebb vagyok önének, mint akármik más. Balga ábránd volt ez?

Ismét ez a rettenetes halgatás. Nadine előtt akar venni azon a kínos némaság, mely névvel lekövete tartja. Szeme bánatosan szezegődök az övére, de ajka nem ejt szót.

— Nem akarom hinni, folytatja Annerley, gyorsan beszélve, mintha önmagával is el akarná hitetni, hogy aggodalma alaptalan. — Ugy szeretem önt, a mióta csak ismerem, hogy nem hibehem, hogy viszont nem szeret. Ön szivem, ön a lelkelem is, melyt megmenthet vagy megsemmisíthet. Hat jutalmazzalon maradjon az ily oadás? Nezzé, reszketve várom szavát, reszketve, mint a falóval. S ez nem hatja meg? Nadine, érzeketlen, szivtelen volna ön? Nos hát, ha már nem mondatja szive szentim, hogy szeret, legalább mondja azt, hogy szíve szabad, hogy közönyös mindenké iránt!

Lelekete-fogyottan vár. S a mint a varakozás hosszásra nyulik, homloká sötét redőbe húzódik és vad kifejezést ölt ajka. Nadine a milyen gödök és ijedt, remegve húzódik vissza s göröcsösen szorítja kezét az arczára.

A fiatal ember ismét ráteszi kezét a vállára s hevesen megrántja. Nadine halkán elsikoltja magát. Ez a sikoly földjára az ideges némaságot, melytől eddig szabadulni nem tudott.

— Beszélj, leány! kiált rá nyersen Annerley. — Igaz, nekem sohasem mondat, hogy szeretsz. Azt kell-e hallanom, hogy másnak igen is tétél ily valómást?

— Oh, nem! nem!

Oly hévvel mondja ezt, melynek a fiatal ember egészen más magyarázatot ad. Nadine hálat ad az égnek, hogy legalább erre az utolsó kérdésre igazán felelethet, mert egy férfinak sem mondat még: «szeretlek».

— Ah! kiált föl megkönnyebbülten Annerley. — Ez szerencse a vetélytársamra nézve, ha ugyan volna.

■ S hangjából olyan vadság érzik ki, hogy Nadine megorozog tőle.

— Legyen nyugodt, mondja neki, nincs vetélytárs. Senki sincs, a kihez nőül mehetnék. . .

— Csak hozzáim. Igy van jól.

Nagyot sóhajt s aztán nyugodtabban folytatja. — Térjünk át most a mondanivalomra.

— Majd holnap. Nem lehetne holnap? — kérdi Nadine, nagyon is fáradtnak érezve magát.

— Holnap valószínűleg nem lesznek már Londonban. Igen, (teszi hozzá, mert Nadine meglepetve nézett rá) egy-két hétre elutazom külföldre, bizonyos ügyben. . .

— Abban az ügyben? kérdi Nadine élénken.

— Mily éles elme! felel Annerley, kissé gúnyos mosolylyal. — De mielőtt elmegyek, közölnöm kell veled, hogy szerencse ért. — Ma a. . . a főnököm magához hívott és. . . az eddigéni nagyból állással kínál meg.

— Nagyon örülök rajta, mondja Nadine ószinte önzetlenséggel.

helyreállítás lehet. Orosz holmokegyen nem bekülh

— Szemzik vissza (A delegációk sak — A dölöre. — A cöz. Triesz cumberland zingbe kölmönarchia. Londonba mulva köve trónörökös trónörökös herceg, va Kolbani he tárgyalásról **Gámberti** tett Haynd dík gyenzéd redes, a ma nati attaché Jalta hivati felmelt min em felme nagy ünne met nagy **Herits** Áug 9-én ünnepe

— Az u december 40 éves jótartomány nap megöröm is elhatározás lyek rem ez Eger a következő donképen a tulajdonitá eléggé jól zólte Moné és kezét v totta jobbjá Hiában val dalatáról kottott esz

«Masodik s ha ez idő szerencsétl mevetett a jének és **Fau** volt igazsá velti végp pesti egyet miniszter hvekben ige leték az csak a jöv

— A ppa jubile fölszerelés magyar ip rvezet ördé küldte a g osztályba

— Ho Weimarho Hohenlohe hogy Lisz maradt há lános nérm tész eéllye Ióközbene val növekv lapításva pítvány a

— Ez nősülést. A leant változik, Csak a — De Nadine

— Hogy a s hogy em ha elme maradtán ber. . .

— No — Szó állással a mennem

— A ki a sz Hajtódv Talán. . .

— Anner veszi, his — Ne irtózo a hogy se ugy irtó ugy meg legalább

— Ha — Le lesz. . . végén va álalomst?

— A fiat ezt kérd több idő utasítja, nem az

— Ig Hang hozzáz dőségö lönbség De hirté

— A — T — Csak hozzáim. Igy van jól.

— N meg ni — T — Nadine, nagyon is fáradtnak érezve magát.

— Holnap valószínűleg nem lesznek már Londonban. Igen, (teszi hozzá, mert Nadine meglepetve nézett rá) egy-két hétre elutazom külföldre, bizonyos ügyben. . .

— Abban az ügyben? kérdi Nadine élénken.

— Mily éles elme! felel Annerley, kissé gúnyos mosolylyal. — De mielőtt elmegyek, közölnöm kell veled, hogy szerencse ért. — Ma a. . . a főnököm magához hívott és. . . az eddigéni nagyból állással kínál meg.

— Nagyon örülök rajta, mondja Nadine ószinte önzetlenséggel.

ha volt? elegendőre ilyen asszonyokra. Nem, soha. Erre nem tudná ráhatározni magát, inkább elmegy innét messze, bár hova, mint az az árt elgadjia, hogy továbbra is Hergarton meradijon, hova gyermekeinek összes emlékei csatlak, melyek bár nem voltak hajósok, de nem is szomorúak.

Nemokára Luczian lépett a szobába.

— Pompassan mulattunk, mondá lelkeslten s hédigtől kipirult arcczal. Jakab a romok között adata fel a reggelt, s mi bár didereget, de jóízűen költöttük el. Gyönyörű asszony ez a Tunnell Sarah! Edithe hallgatott.

— Es mily mulatságos, folytatá Luczian, nem véve észre nővére hallgatását. Egyik érdekés történetet a másik után mesélt el, soha sem lankad, soha sem merül ki az elcz, szellem és a társalgásban. Ilyen nővel élni valóságos menyország lehet.

— Hát már nem haragszol reá, hogy ekis embernek nevezted?

— Láttad volna csak mily nyájias volt hozzám. mig Jakab fölött is kitüntetett. Az ez elnevezés csak szeszély volt tőle!

Edithe számozó pillantást vetett reá.

— Menj öltözni, mondá neki bidegen. Mindjárt esengtetnek az ebédhez s ilendők, hogy a mai kitüntetés után, mely által Tunnellnek egy ember-harre avattak, a lehető legelőnyösebben mutasd be magad.

Csak most vette észre Luczian nővére komoly arcának kifejezését.

— Neheztelsz? kérdé meglepetve tőle.

— Miért tennék azt, adt okot reá?

— Nem emlékszem.

— Menj, készülni az ebédhez.

Luczian kissé lühtive hagyta el a szob

